

๒
ตามประวัติ

เทศน์อบรมพระสงฆ์และฆราวาส
เนื่องในวันครบวันมรณภาพ ท่านพ่อลี ธัมมธโร
และรับผ้าป่าสมทบทุนสร้างพระอุรังคเจดีย์
ณ วัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ
เมื่อเย็นวันที่ ๒๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗
ให้พระเจดีย์นี้เป็นมหาคุณต่อชาติ

(รวมเวลาที่แสดงธรรม ๓๘ นาที)

วันนี้เป็นวันงานมหากุศลของพี่น้องทั้งหลายเราที่มารวมกันอยู่นี้ มาทุกทิศทุกทางทั่วประเทศไทย โดยถือวัดอโศการามเป็นจุดศูนย์กลางแห่งการบำเพ็ญมหากุศลเพื่อเจดีย์ใหญ่ของเรา จะได้ปรากฏขึ้นมาให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดไปเป็นเวลานาน เพราะเจดีย์ใหญ่หลังนี้นั้นปรากฏขึ้นด้วยเจตนาของท่านผู้มีความเคารพนับถือในครูในอาจารย์ เฉพาะในวัดนี้ก็มีท่านอาจารย์ทอง เป็นลูกศิษย์พระกรรมฐานมานานตั้งแต่เริ่มบวชมาจนกระทั่งบัดนี้ได้รับเริ่มสร้างเจดีย์ขึ้นไว้สำหรับประดิษฐาน หรือบรรจุพระธาตุ หรืออัฐิธาตุของครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นที่เคารพนับถือมาก ซึ่งจะมารวมอยู่ในเจดีย์หลังนี้ไม่น้อยเลย บรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย นับแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ซึ่งเป็นผู้ปรากฏชื่อลือนามมาตั้งแต่เราเริ่มเป็นเด็ก เกิดมาเป็นเด็กได้ทราบกิตติศัพท์กิตติคุณของท่านทั้งสององค์นี้แล้ว ปรากฏชื่อลือนามว่าเป็นพระกรรมฐาน

ท่านอยู่ในป่าในเขาตั้งแต่วันอุปสมบทเรื่อยมา คือหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น นี้ละปรากฏกระเทือน เฉพาะอย่างยิ่งภาคอีสานมานาน ตั้งแต่หลวงตาเป็นเด็กก็ได้ยินชื่อเสียงของท่านที่อยู่ในป่าในเขา ตามอำเภอต่าง ๆ เรื่อยมาจนกระทั่งถึงท่านมรณภาพเป็นเวลานาน เราก็ได้มีวาสนาพอประมาณ ได้เข้ากราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจในวันแรกที่ได้พบท่านที่จังหวัดเชียงใหม่ รู้สึกว่าอิมเอบภายในจิตใจตั้งแต่ขณะได้พบเห็นท่านมา ในวันนั้นรู้สึกวาอารมณ์ภายในใจเกี่ยวกับหลวงปู่มั่นนี้ฝังจิตตลอด จิตมีความยิ้มแย้มแจ่มใสทั้งวันเลยสำหรับวันนั้น ไม่ห่างไกลเลย ประหนึ่งว่าเป็นคำบริกรรมติดใจอยู่ตลอดมา

หลังจากนั้นก็เข้ากราบไหว้บูชาถวายตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน นับตั้งแต่เข้าไปอยู่จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไปก็เป็นเวลา ๘ ปี จึงได้รู้ได้เห็นอาการกิริยา ความเคลื่อนไหว

ไหวของท่านที่เป็นไปด้วยอรรถด้วยธรรม นำเคารพเลื่อมใสตั้งแต่ต้นจนอวสาน ไม่มีข้อที่จะนำตำหนิติเตียนแม้ร้อยเลย คือหลวงปู่มั่นของเรา นี่เป็นอาจารย์ชั้นเอก เป็นปรมาจารย์ในสมัยปัจจุบันนี้ ในครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้าทรงรับสั่ง องค์นั้นเป็นพระโสดา องค์นั้นเป็นพระสกิทาคา องค์นี้เป็นพระอนาคา องค์นั้นเป็นพระอรหันต์ รวมแล้วก็เข้าไปสู่จุดพระอรหันต์ด้วยกัน เพราะก้าวไม่หยุดด้วยการบำเพ็ญจากการอบรมมาเรียบร้อยแล้วจากองค์ศาสดา ที่ได้ปรากฏว่าเป็น สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ ของพวกเราทั้งหลายชาวพุทธเวลานี้ สืบเนื่องมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมา

หลังจากนั้นมาปัจจุบันนี้ก็เห็นประจักษ์ตาประจักษ์ใจ เช่นเดียวกันกับครั้งพุทธกาลก็คือหลวงปู่เสาร์-หลวงปู่มั่น องค์ท่านมรณภาพไปแล้วอัฐิของท่านได้กลายเป็นพระธาตุที่สวยงามมากทีเดียว มีหลายประเภทในพระธาตุของท่านองค์เดียวเท่านั้น มีสีสังวรณะต่าง ๆ กัน สวยงามมากทีเดียว มาสมัยปัจจุบันนี้เรียกว่าพระอรหันต์องค์หนึ่ง ท่านพระอาจารย์เสาร์-ท่านพระอาจารย์มั่นเวลามรณภาพแล้วอัฐิของท่านได้กลายเป็นพระธาตุที่สวยงามมากทั้งสองพระองค์ท่านนั้นแล

การพูดทั้งนี้เป็นข้าศึกศัตรูต่อพวกเปรตพวกผี พวกโจรพวกมาร พวกไม่ได้สนใจในอรรถในธรรม นอกจากมูตรจากคุณ ไชวคว่าและขี้ขายอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น สำหรับธรรมแล้วเป็นมงคลแก่ผู้มีความรักใคร่ใกล้ชิดและมีความเคารพเลื่อมใส วันนี้จึงได้นำเรื่องของท่านที่จะได้มาประดิษฐานอยู่ในเจดีย์อันใหญ่หลวงนี้ เรียกว่าสองพระองค์นี้เป็นต้นทีเดียว นอกจากนั้นลูกศิษย์ของท่านมีหลายองค์ด้วยกันที่ได้ปฏิบัติสืบทอดจากท่านมา ได้รับผลเป็นที่พอใจ

เวลาท่านมรณภาพแล้ว อัฐิของท่านเหล่านั้นก็กลายเป็นพระธาตุจำนวนไม่น้อยสำหรับลูกศิษย์หลวงปู่มั่นนี้เท่าที่พอทราบได้ก็ ๑๐ กว่าองค์ บรรดาที่ท่านมรณภาพไปแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุล้วน ๆ ให้เห็นประจักษ์ตาตลอดมานี้มีจำนวนไม่น้อย นี่ขึ้นอยู่กับการประพฤติปฏิบัติ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับมิดกับแจ้ง กาลเวลาล่าเวลา สมัยนั้นสมัยนี้อะไร ขึ้นอยู่กับการบำเพ็ญธรรมเพื่อชำระกิเลส กิเลสไม่มีกาลสถานที่เวลาล่าเวลาติดอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก และเป็นภัยต่อสัตว์โลกตลอดมา นี้เรียกว่าภัยของสัตว์ ได้แก่กิเลสตัวนี้ คุณ-มหาคุณที่จะชำระล้างสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ออกได้ก็คือธรรม

ท่านเหล่านั้นท่านบำเพ็ญธรรมตั้งแต่วันอุปสมบท คือบวชเป็นพระมาแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติกำจัดกิเลสเหล่านี้ออกจากจิตใจ ด้วยความพากเพียรในอิริยาบถต่าง ๆ ตลอดมา การชำระสะสาง หรือชักฟอกสิ่งมัวหมองออกจากใจ การระมัดระวังรักษาบำรุงจิตใจด้วยความพากเพียรในอิริยาบถต่าง ๆ ไม่ลดละทอดยอ สิ่งที่มีมัวหมองมีติดื้อทั้งหลายซึ่งติดแนบอยู่ในจิตใจ ให้มองหาอะไรไม่พบ ไม่เห็นเลยนั้นก็ค่อยจางออกไป ๆ จนกระทั่งถึงสว่างไสวขึ้นเต็มภูมิของใจ

ใจที่เต็มภูมิแล้วคือใจที่สิ้นกิเลส เรียกว่าเลิศเลอสุดยอด ท่านเรียกว่าใจมหาวิมุติ ใจมหานิพพาน ใจเป็นธรรมชาติ คือใจท่านผูุ้ตสำหรับพยายามบำเพ็ญชกฟอกอยู่ตลอดมา ดังครุบาอาจารย์ทั้งหลายที่จะได้ถูกอาราธนามาบรรจุที่เจดีย์ใหญ่ของเรานี้ ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ ในครั้งพุทธกาลท่านเรียกว่าพระอรหันต์ พระธาตุของพระอรหันต์ที่จะได้มาถูกบรรจุเข้าสู่เจดีย์ใหญ่หลวง ในท่ามกลางแห่งวัดอโศการาม ซึ่งพี่น้องทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ลูกหา กำลังอุตสาหะพยายามชวนชวยหาสมบัติเงินทองเข้ามาเพื่อจะทำการก่อสร้างหนุนท่านขึ้นไป เพื่อกราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดไป

ดังวันนี้ก็ได้เทศนาว่าการด้วยความชกชวนพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งเป็นลูกศิษย์ตถาคต เป็นผู้ใจบุญสุนทาน มีความรักใคร่ใกล้ชิดต่อพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ได้มาบริจาทาน มีมากมีน้อยเราบริจาทเติมกำลังความสามารถของเรา เพราะเราไม่ได้เกิดในท่ามกลางแห่งความเป็นเศรษฐี เราเกิดจากท้องแม่ของเรา แม่ของเราเป็นคนเช่นไรเราก็เป็นคนเช่นนั้น ออกมาแล้วได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เกิดความเคารพเลื่อมใสในพระพุทศาสนา ก็บริจาทานไปตามพ่อตามแม่ที่ทำได้เป็นตัวอย่าง มาตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็กเรื่อยมา นิสัยความเคารพเลื่อมใสในการทำบุญให้ทานก็มีมาตลอด จนกระทั่งมาถึงปัจจุบันนี้

วันนี้ก็เป็นวันให้ทานอันยิ่งใหญ่ของพี่น้องทั้งหลาย ที่จะได้ทุ่มเททรัพย์สมบัติเงินทองข้าวของที่ออกจากน้ำใจของเราที่เติมไปด้วยศรัทธาออกบริจาท เพื่อหนุนเจดีย์หลังนี้ขึ้นไปให้เป็นที่กราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจต่อพี่น้องชาวพุทลูกหลานทั้งหลายสืบต่อไป ไม่มีวันสิ้นสุด เพราะมีคุณค่ามากการสร้างเจดีย์แต่ละหลัง ๆ ที่บรรจุท่านผู้วิเศษขึ้นไว้ นี้ก็จะบรรจุพระธาตุท่านผู้วิเศษมาไว้ในที่นี้ จึงขอเรียนพี่น้องทั้งหลายว่าเราเกิดมาไม่เคยพบพระพุทเจ้า-พระอรหันต์ท่าน ก็ให้ดูเอาในเจดีย์หลังนี้ได้ พุดด้วยความยืนยันว่าเจดีย์หลังนี้แหละจะเป็นเจดีย์ที่บรรจุพระธาตุของพระอรหันต์ทั้งหลายในบรรดาครุบาอาจารย์ที่สมัยปัจจุบัน จะได้ถูกอาราธนาบรรจุในสถานที่นี้

เรามีวาสนาบารมี จึงได้เกิดมาพบมาเห็นกาลเวลาที่เหมาะสมในการที่ท่านกำลังจะสร้างพระเจดีย์อันใหญ่หลวงไว้ นี้จึงขอให้ทุกท่านพยายามสละ เวล่ำเวลาก็สละมาแล้ว หน้าที่การงานทุกอย่างสละมาแล้ว บัดนี้สละน้ำใจเพื่อเป็นการทำบุญให้ทานฉลองเฉลิมพระเจดีย์อันใหญ่หลวงนี้ให้เป็นมหาคุณต่อชาติของเรานี้ต่อไป จึงขอเชิญชวนบรรดาพี่น้องทั้งหลายได้บริจาทตามเกิดตามมี วันนี้เป็นโอกาสอันดีของเรา ที่ได้บริจาท เพราะการที่จะสร้างเจดีย์นี้ไม่ได้สร้างอย่างง่ายตาย นาน ๆ ถึงจะมีครั้งหนึ่ง

ครั้งนี้จึงเป็นครั้งสำคัญของพี่น้องชาวไทยเรา ที่ได้อุตส่าห์พยายามมาบริจาค ใครมีมากมีน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่น้ำใจนั้นแหละ เศรษฐีไม่มีการให้ทาน ไม่มีน้ำใจ เศรษฐีก็มีแต่ชื่อ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยก็ครองสมบัตินั้นด้วยอารมณ์ที่ปลื้มปีติเป็นชั่วระยะกาลว่าเรามีสมบัติเงินทองเท่านั้น ๆ ครั้นเวลาลมหายใจขาดลงไปแล้ว สมบัติที่ภูมิใจในเวลามีชีวิตอยู่นั้น ก็ขาดสะบั้นหายไปพร้อมกับลมหายใจที่ขาดสะบั้นลงไป จึงไม่มีสาระอะไรสำหรับคนไม่มีน้ำใจ เงินนั้นมี น้ำใจไม่มีก็ไม่เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง

นี่พวกเราทั้งหลายให้มีน้ำใจทุกคน เป็นเศรษฐีก็ให้เป็นเศรษฐีที่มีน้ำใจ ทำบุญให้ทานด้วย เป็นคนทุกข์คนจนก็ให้เป็นคนทุกข์คนจนที่มีน้ำใจ น้ำใจเป็นของที่มีคุณค่ามากยิ่งขึ้นกว่าน้ำเงินทอง น้ำเงิน น้ำทอง น้ำสมบัติต่าง ๆ เป็นไหน ๆ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้มีน้ำใจต่ออรรถต่อธรรม เพราะน้ำใจนี้แลที่สั่งสมคุณงามความดีเข้ามาสู่ตนแล้ว เป็นใจที่มีคุณค่า ไปเกิดในสถานที่ใด ภพใดแดนใด จะเกิดในสถานที่ที่มีคุณค่ามีราคาเรื่อย ๆ ไป ตั้งแต่ชั้นต่ำ ๆ จนกระทั่งถึงชั้นสูงสุดวิมุตติพระนิพพาน เรียกว่าสถานที่เลิศเลอ จากน้ำใจของเราที่เคยได้ทำบุญให้ทาน

นี่ละน้ำใจจึงเป็นของสำคัญมาก ส่งให้เราถึงจุดหมายปลายทางได้ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ส่วนน้ำเงินถ้าเราไม่นำมาให้เข้าสู่ใจ น้ำเงินก็ไม่เกิดประโยชน์ คนตายแล้วนั่งเฝ้ากองเงินกองทองก็มีเยอะ ตายแล้วไปเป็นเปรตเป็นผีเฝ้ากองเงินกองทองอยู่นั้นมีมากทีเดียว ตามตำรับตำราท่านมีไว้ นี่ละเงินถ้าเราไม่รู้จักใช้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้ารู้จักใช้แล้วทางโลกทางสารเราก็นำไปใช้ตามเหตุผลที่ควร ควรเก็บมากน้อยเพียงไร ควรจ่ายมากน้อยเพียงไร เราก็ต้องเก็บต้องจ่ายต้องจ่ายตามที่เรากำหนดไว้ด้วยความมีเหตุผลของผู้มีธรรมในใจครองสมบัติ

คนที่มีธรรมในใจครองสมบัติ สมบัติเหล่านั้นย่อมมีคุณค่ามีราคา นำไปที่ไหน ใช้ในทางใดมีเหตุมีผล มีหลักมีเกณฑ์เป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้ตลอดไป แต่คนที่ไม่มียศมีธรรมได้มาแล้วส่งเสริมให้เป็นความลืมนื้อลืมตัว ได้มากเท่าไรก็ยังลืมนื้อลืมตัว สุดท้ายจนเหลือไปหมด เมื่อลืมนื้อลืมตัวแล้วอยากทำอะไรก็ทำด้วยความทะนง ว่าตนเองเป็นผู้มีเงินมีทอง ไปจ่ายจ่ายในสิ่งที่เป็นภัยก็กลายเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองได้ อันนี้มีอยู่เยอะ สำหรับคนที่มีเงินทองไม่มีธรรมมีธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา เงินทองเหล่านั้นกลายมาเป็นข้าศึกแก่ตัวเอง ทั้งมีชีวิตอยู่ ทั้งตายไปก็มีมากมาย

เราทั้งหลายให้พึงระลึกเราเป็นลูกชาวพุทธ ขอให้มธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษาสมบัติที่ได้มามากน้อย อย่าได้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย มีความประหยัดมัธยัสถ์ ควรเก็บควรรักษามากน้อยเพียงไร ก็ให้เก็บให้รักษาตามอรรถตามธรรมที่บ่งบอกด้วยความถูกต้อง

ต้องแม่นยำ สมบัติเหล่านั้นก็เป็นประโยชน์ เก็บไว้ก็เก็บไว้เพื่อประโยชน์ จ่ายไปแล้วก็เพื่อประโยชน์ นี่ถ้าธรรมคุ้มครองรักษา ดำเนินตามธรรมเป็นอย่างนั้น

นี่เราก็เก็บไว้ การให้ทานเป็นของสำคัญ เป็นอันดับหนึ่งสำหรับผู้มีสมบัติเงินทองมากน้อยเพียงไร การให้ทานนี้เป็นสมบัติของใจ ใจเป็นนักท่องเที่ยว เกิดในภพนั้นภพนี้ ชาตินั้นชาตินี้ อาศัยบุญกรรมนั้นแหละพาให้ไปเกิด จะอาศัยเงินทองข้าวของที่เรเก็บไว้ในธนาคารหรือในสถานที่ใดมันก็อยู่ที่นั่น มันไม่ได้ไปติดตามเราได้เหมือนเรานำมาบริจาคทาน เรานำมาบริจาคทานกลายเป็นบุญเป็นกุศล เป็นสมบัติ เป็นแก้วสารพัดนึกติดกับหัวใจของเราไป

พอตายลงไปปีบุญกุศลนี้จะติดตามไปเลย ๆ ไปสวรรค์ไม่ใช่ไปลอย ๆ ไปด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล ไปสวรรค์ชั้นใดก็เหมือนกัน เป็นอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลที่สมควรแก่การไปสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ก็ไปอยู่ในสวรรค์ชั้นนั้น ๆ เสวยทิพย์สมบัติตามอำนาจแห่งบุญกรรมของตนที่มีมากน้อย จนกระทั่งถึงพรหมโลกก็ไปด้วยบุญด้วยกรรม ไม่ได้ไปอย่างลอย ๆ

ที่นี้ทางฝ่ายต่ำก็เหมือนกัน ไปเกิดเป็นสัตว์ เป็นเปรตเป็นผี นรกอเวจี ล้วนแล้วตั้งแต่ไปด้วยบุญด้วยกรรมเหมือนกัน ไม่ใช่ไปอย่างลอย ๆ ใครชอบทำความชั่วช้าลามกด้วยความคึกความคะนอง ตายไปแล้วอันความคึกความคะนองนั้นแหละมันจะมาเป็นภัยแก่ตัวเอง ผลักไสลงไปสู่ที่ต่ำที่ไม่พึงปรารถนานั้นเลย มีเต็มไปหมดในโลกธาตุนี้ เรามันพวกหูหนวกตาบอด มีที่ร้อยตามันก็ตาบอดด้วยกัน ไม่ได้เหมือนตาพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาสอนพวกเราทั้งหลาย

ศาสดาของเรานี้เป็นโลกวิทูรู้แจ้งแทงทะลุไปหมด ทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง แล้วนำสิ่งที่รู้ ที่เห็น ที่เป็นนั้น ทั้งดีทั้งชั่วมาสั่งสอนพวกเรา สิ่งใดที่ควรปล่อย ควรละ ควรวาง ก็ให้ปล่อย ให้ละ ให้วาง ให้หลีกเว้น สิ่งใดที่เป็นผลเป็นประโยชน์แก่ตนก็ให้บำเพ็ญในสิ่งที่ประโยชน์ให้มากมากขึ้นไปโดยลำดับลำดับ นี่คือศาสดาองค์เอกที่มาสอนพวกเราทั้งหลายอยู่เวลานี้ เพราะพวกเราทั้งหลายมันเป็นคนตาบอดหูหนวก ตาภายนอกมันดีตาใสแจ้ว ตาแมวสู้ไม่ได้ แต่ตาในมันมืดมันบอด

ถ้าว่าหูก็เหมือนกัน หูพระพุทธเจ้าเป็นหูทิพย์ หูพวกเราเป็นหูหนัง มันไม่อยากจะฟังมันก็ไม่ฟังเสีย หูไม่หนวกมันก็ถือเป็นหูหนวกไปเสีย ยิ่งจะชวนไปวัดไปวาฟังธรรม ฟังธรรมมันมีแต่คนหูหนวกไปเสียหมด ถ้าจะพาไปโรงลิเก ละคร ระเบ้า จำป๋อละหู่ดีอยากไปเยี่ยมหูเขามาอีกก็ได้ หูเราสองหูไม่พอ ไปหาเยี่ยมหูคนนั้นคนนี่มาฟังเพื่อจะได้หลายหูเพลิดเพลินตัวอย่างสนุกสนาน นี่ละพวกเราพวกหูหนวกตาบอด พระพุทธเจ้าเป็นผู้หูดีตาดีเลยโลกเลยสงสาร จึงได้เป็นศาสดาของพวกเราทั้งหลาย

คำว่าศาสดาเป็นของเล็กน้อยเมื่อใด ก่อนที่จะได้มาเป็นพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ นั้นได้ทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส จนกว่าจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้า เรียกว่าเต็มภูมิของศาสดาแล้วก็ได้มาเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาสั่งสอนสัตว์โลก สั่งสอนสัตว์โลกสั่งสอนด้วยความถูกต้องแม่นยำ ไม่มีผิดเพี้ยนไปเลยแม้แต่น้อย สมความเป็นศาสดากิเลสไม่มีอยู่ในพระทัยคือใจของพระพุทธเจ้าเลย มีแต่ความสว่างจำอยู่ด้วยอรรถด้วยธรรม นั้นแหละนำความสว่างนั้นแลมาสอนโลกให้ได้เห็นสิ่งที่ดีที่ชั่ว ที่เคยเป็นภัยและเป็นคุณต่อสัตว์โลกมานาน

ให้ได้คัดเลือก หลีกเว้นในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย แล้วบำเพ็ญแต่สิ่งที่ดีงามทั้งหลาย เพื่อเป็นประโยชน์แก่ตน นี่เรียกว่าศาสดา พระพุทธเจ้าของเราที่เป็นเจ้าของศาสนานี้เป็นผู้สิ้นกิเลส เป็นผู้บริสุทธิ์พุทธโธ มีศาสนานี้เท่านั้นที่บริสุทธิ์พุทธโธ แล้วสั่งสอนโลกด้วยความถูกต้องแม่นยำ ไม่ว่าจะสั่งสอนโลกมนุษย์ โลกเปรตโลกผี โลกนรกอเวจี โลกสวรรค์ชั้นพรหมที่ไหน จนกระทั่งถึงนิพพานสอนได้โดยถูกต้อง เพราะทรงโลกวิทูรู้แจ้งเห็นจริงหมดแล้ว นำมาสอนด้วยความแม่นยำ ๆ ท่านจึงเรียกว่าสุวากขาโต ภควตาธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีที่จะต้องได้ไปคัดไปเลือกกว่าผิดหรือถูก ดีหรือชั่วประการใด ท่านคัดเลือกมาเรียบร้อยแล้ว สอนโลกด้วยความถูกต้อง

เรากำลังมกายอยู่ก็ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมที่ท่านสอนไว้โดยถูกต้อง ถ้าท่านว่าไม่ดีก็อย่าฝืนทำ ถ้าดีแล้วถึงไม่อยากทำเพราะกิเลสบีบบังคับไว้ไม่ให้ทำ ให้ฝืนกิเลสทำลงไป เช่นอย่างเราให้ทาน การให้ทานก็คือหยิบออกจากของตัวเองไปเป็นของผู้อื่น คนเราใครก็ต้องหึงหวง แม้แต่สัตว์เขาก็หวง เขาไม่ยอมให้ใคร เมื่อเขาเป็นเจ้าของแล้วเขาก็หึงหวงในอาหารหรือในสมบัติของเขา ทีนี้คนเราก็เหมือนกันมีสมบัติเงินทองข้าวของมากน้อยก็เป็นสมบัติของตน มีความหึงหวงด้วยกัน แต่เมื่อได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมนำเข้าสู่ใจแล้ว ความหึงหวงซึ่งเป็นตัวกิเลสบีบบังคับไม่ให้แยกให้แยะไม่ให้เสียสละแก่ผู้ใดนั้นมันก็ค่อยคลี่คลายออกมา อำนาจแห่งความเสียสละก็ปรากฏขึ้นมา เมื่ออำนาจแห่งความเสียสละปรากฏขึ้นมาก็เรียกว่าทาน การให้ การเสียสละ

การเสียสละนี้เป็นประโยชน์อย่างกว้างขวางมากมายทีเดียว พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จึงทรงสอนไว้ด้วยทานบารมี ทานบารมีแปลว่า การให้ทาน เป็นบารมีขั้นที่หนึ่ง พระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตามสอนด้วยทานบารมีเป็นขั้นที่หนึ่งโดยลำดับ นี่ละการให้ทานจึงเป็นเครื่องสมัคสมาน ทำจิตใจของกันและกันให้มีความยิ้มแย้มแจ่มใส สมัคสมาน ฟังเป็นฟังตายกันได้ โดยไม่ต้องไปถามชาติ ชั้น วรรณะ ฐานะสูงต่ำแห่งชาติแห่งหนตำบลใด ภาคใด ไม่ต้องไปถาม ความดีมาแสดงต่อกันเท่านั้นรู้จักกันทันที สนทนกัน

ตายใจด้วยกันทันที นี่เพราะอำนาจแห่งทาน เป็นเครื่องสมัคสมานจิตใจคนให้มีความ
ยิ้มแย้มแจ่มใส พึ่งเป็นพึ่งตายสนิทจิตใจต่อกันได้ด้วยอำนาจแห่งการให้ทาน

ผิดกับความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นอย่างมากทีเดียว ความตระหนี่ถี่เหนียวไปที่
ไหนไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม ไม่ว่าเด็ก ไม่ว่าผู้ใหญ่ ใครมีจิตใจคับแคบตีบตัน เห็น
แก่ตัวแล้วเพื่อนฝูงไม่ค่อยมาก ไปที่ไหนไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม นอกจากมีความ
ตระหนี่ถี่เหนียวแล้วยังเอาไรต์เอาเปรียบ คดโกงรีดไถประเภทต่าง ๆ จากผู้อื่นอีกด้วย
นี่คนประเภทนี้เป็นคนขวางเพื่อนขวางฝูง เป็นคนขวางโลกขวางสงสาร

พระพุทธเจ้าจึงสอนว่ากิเลสนี้ไปอยู่ที่ไหนมันขวาง เช่นอย่างความตระหนี่ไปอยู่
ในหัวใจใดมันไม่ยอมเสียสละ มีแต่อยากเอามาเพิ่ม ๆ แต่ธรรมแทรกเข้าไปตรงไหน
มีมากมีน้อยอยากทำบุญให้ทาน บางทีเจ้าของได้มาแล้วใครจะไม่อยาก ใครจะไม่
ต้องการสมบัติของดี มันคิดถึงธรรม คิดถึงการให้ทานมากยิ่งขึ้นกว่าปากกว่า
ท้องของตัวเอง ได้มาแล้ว โอ้ย ไม่ต้องกินละ เราไปให้ทานเสียดีกว่า ต้องแย่งจาก
ปากจากคอเจ้าของออกไปทำบุญให้ทาน เป็นสมบัติอันยิ่งใหญ่มากที่สุด ปากท้อง
มันหิวโหยในวันนี้ มันอุตส่าห์พยายามหามากินได้ในวันหลัง แต่จิตใจที่หิวโหยจาก
อรรถจากธรรม ไม่มีการทำบุญให้ทานเข้าไปเยียวยาแล้วหิวโหยตลอดไป

เกิดในชาตินี้ก็ทุกข์ก็จนชั้นแค้น เกิดในชาติหน้าก็มีแต่ความทุกข์ก็จนชั้นแค้นไป
เรื่อย ๆ เกิดในภพใดชาติใด มีแต่ความทุกข์ก็จนชั้นแค้น หากความสะดวงสมบูรณ์พูนผล
ไม่มี เพราะความตระหนี่ แต่ความเสียสละนี้เบิกทางไปโดยลำดับลำดับ เช่น อย่างที่ว่า
ได้อะไรมาอยากกิน ความอยากทานมีกำลังมากกว่าเอาไปทานเสีย เรากินเมื่อไรก็ได้ นี่
ละที่ว่ามีอานิสงส์มากตรงนี้เอง มากที่สุดตรงนี้ ทานวัตถุเท่ากันก็ตามแต่น้ำใจที่เสียสละ
กิเลสตัวเหนียวแน่นนี้ออกได้เรียกว่าเป็นผู้ชัชนะ จึงมีอานิสงส์มาก นี่ละการให้ทาน

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบไว้ เรื่องการให้ทานไม่ใช่เป็นของเล็กน้อย เราอยู่
ด้วยกันนี้ก็เหมือนกัน เราอย่าคอยไปเอาบุญเอากุศลในสวรรค์นิพพานโดยถ่ายเดียว
โดยไม่ต้องมองดูโลกมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน อาศัยกันนี้เลย เราอยู่ร่วมกันต้องอาศัยซึ่งกัน
และกัน มองเห็นหน้ากันมีความหวังพึ่งกันแล้ว มนุษย์เราเป็นสัตว์หมู่สัตว์พวก สัตว์สี่
ขลาด อยู่ตัวเดียวเหมือนแมวเหมือนหนูที่อยู่ไม่ได้ ต้องหาเพื่อนหาฝูง ถ้าไม่มีเพื่อนมี
ฝูงมาอยู่ด้วยก็หาไอ้ตูดมา ไอ้ตูดมาได้คุยกับไอ้ตูดก็เอา

นี่แสดงว่ามนุษย์เราสี่ขลาด เมื่อเข้ามาคบค้าสมาคมกับเพื่อนกับฝูงสมกับตน
เป็นคนสี่ขลาดแล้ว ต้องให้เห็นใจเพื่อนฝูง ให้เห็นโทษแห่งความสี่ขลาดของตน และ
เห็นคุณค่าแห่งการอยู่กับเพื่อนกับฝูงต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ตั้งแต่เศรษฐกิจก็ต้อง
อาศัยผู้อื่น คนทุกข์คนจนอาศัยผู้อื่น ต้องอาศัยพึ่งกันทั้งนั้นแหละ เศรษฐีจะมีแต่ความ
เป็นเศรษฐกิจอย่างเดียว ไม่มีใครอุดหนุนไม่ได้ ต้องมีคนใช้คนงาน ยิ่งเศรษฐกิจมีงานมาก

เท่าไรคนงานยิ่งมาก ๆ หนุ่เข้าไปเป็นเศรษฐีอันใหญ่โต เป็นมหาเศรษฐีก็ได้ เพราะบริษัทบริวารซึ่งเป็นเครื่องใช้หนุ่เข้าไป ๆ

นี้ได้เป็นเศรษฐีเพราะผู้จน เอาผู้ที่ยากจนไปอาศัยเศรษฐีก็ให้เศรษฐีนั้นแหละเลี้ยงดู สุดท้ายเศรษฐีกับคนจนคนงานทั้งหลายก็อยู่ประหนึ่งว่าเป็นพ่อแม่กับลูก เป็นอวัยวะเดียวกัน สนิทสนมกัน ตายใจต่อกัน นี่ละอำนาจแห่งการเสียสละ ไปที่ไหนสนิทสนมไปหมดนั่นแหละ พระพุทธเจ้าจึงสอนไว้ ให้เราทั้งหลายจำเอาไว้ ต้องมีการแบ่งกินแบ่งทาน การให้ทานเป็นของสำคัญเพื่อเป็นเสบียงของใจ ชาติชั้นนี้ของเราขึ้นอยู่กับเพียงอายุขัยนี้เท่านั้น พอสิ้นชีวิตลงไปแล้วก็หมดคุณค่าหมดราคา ส่วนจิตใจนี้หมดชีวิตลงไปแล้วจิตใจไม่หมด ออกจากร่างนี้เข้าไปสู่ร่างนั้น ออกจากภพนั้นไปสู่ภพนี้ตามแต่บุญแต่กรรมดีชั่วของตน

ถ้ากรรมดีมีมากมีน้อยก็พาไปเอง บุญนี้แหละพาไป บาปก็พาไป ถ้าทำความชั่วซ้ำลามากพาไปเอง ผู้ทำความดีบุญพาไปเอง ท่านจึงสอนไว้ว่า กम्मสุสโกมฺหิ กम्मทายาทอ กम्मโยนิ กम्मพนฺธุ กम्मปฏิสโรนํ ยํ กम्मํ กริสฺสามิ กลฺยาณํ วา ปาปกํ วา ตสฺส ทายาทอ ภวิสฺสามิ เรามีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ กรรมดีก็ตาม กรรมชั่วก็ตาม นั้นแหละเราจะได้รับผลแห่งกรรมนั้นต่อไป กรรมไม่เป็นของใคร เราทำชั่วแล้วจะไปโยนความชั่วความทุกข์ให้คนอื่นไม่ได้ ผู้ใดเป็นผู้ทำผู้นั้นเป็นเจ้าของ จะดีหรือชั่วผู้นั้นต้องเป็นผู้รับผลแห่งความดีความชั่วของตนเอง นี้เรียกว่าเชื่อกรรม

เราให้พยายามระมัดระวังกรรมชั่วอย่าได้พากันทำ ทำกรรมชั่วแล้วจะกลับมาเป็นภัยต่อตน ถ้าทำกรรมดีแล้วจะเป็นคุณเป็นประโยชน์แก่ตนไปโดยลำดับลำดับ ท่านผู้ที่หลุดพ้นจากทุกข์เป็นผู้เลิศเลอ ดังพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านสร้างคุณดี ท่านไม่ได้สร้างความชั่ว ผู้ที่สร้างความชั่วก็ไปกองอยู่ในนรก ในมนุษยเราสร้างคุณชั่วก็ไปกองอยู่ในเรือนจำ มนุษย์เราก็ไปอยู่เรือนจำ นั้นแหละนรกของมนุษยก็อยู่เรือนจำ ครั้นไปเมืองฝักตกรกอยู่ในเมืองผี เพราะการทำชั่ว ถ้าทำความดีเป็นเทวบุตรเทวดาไปแล้ว ไปเกิดเป็นชั้นเทวบุตรเทวดาเป็นชั้น ๆ ขึ้นไปตามกำลังแห่งบุญกรรมของตนที่สร้างไว้มากน้อยต่างกัน

นี่ละอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล จิตนี้ไม่ได้เอาอะไรนะ วัตถุเงินทองข้าวของสิ่งใดนี้ไม่ใช่ฐานะที่จิตจะรับไปเป็นประโยชน์แก่ตนได้ นอกจากบุญจากกุศลนี้เท่านั้น เพราะฉะนั้นเรามีอะไรเราจึงแปรสภาพ มีวัตถุเงินทองข้าวของมาแปรสภาพไปทำบุญให้ทาน การทำบุญให้ทานเป็นผลขึ้นมาเรียกว่าเป็นบุญ ๆ บุญนั้นแหละจะเป็นของของเรา เรียกว่า กम्मสุสโกมฺหิ บุญเป็นของดี เป็นของของเรา บุญนั้นแหละพาไปเกิดในสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งเป็นทางดี ๆ โดยลำดับลำดับไป

นี่ให้พากันจำเอาไว้ พระพุทธเจ้าสอนไม่มีผิดเลย ขอให้ดำเนินตามนี้เราจะมีอนาคตที่กว้างขวางต่อไป ถ้าเราจะคิดตั้งแต่สูกเอาเผากิน ต้องการอะไรก็เอาตามความต้องการ ไม่คำนึงถึงความผิด ถูก ชั่ว ดี แล้วจะเป็นการตัดหนามกั้นทาง กีดกันทางเดินของตัว ไปไหนมีแต่อุปสรรคติดขวางติดหนาม ติดบาปติดกรรมไปเรื่อย มีแต่ความทุกข์ความทรมานในภพชาติต่าง ๆ เป็นของไม่ดีเลย จึงขอให้พากันคิดอ่านเสียตั้งแต่บัดนี้ต่อไป สมเราเป็นลูกชาวพุทธ

วันนี้ก็เป็นวันสร้างมหากุศลเพื่อเจดีย์อันใหญ่หลวงของเรา เพื่อให้ลูกหลานทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจต่อไป นอกจากเรากราบไหว้บูชาจากที่ตนสร้างขึ้นไว้แล้วผู้อื่นยังต้องได้รับบุญกุศลนี้ต่อไป แล้วเจดีย์หลังนี้เป็นเจดีย์ที่แม่นยำด้วย เป็นเจดีย์ที่ครูอาจารย์ทั้งหลายซึ่งเป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ ที่จะมาถูกประดิษฐานอยู่ในสถานที่นี้ เราได้สร้างเจดีย์เพื่อท่านผู้วิเศษวิโส ผู้เลิศเลอ บุญอันไหนจะทำเราสร้างต่อท่านผู้เลิศเลออย่างนี้ นี่เรียกว่าเรามีบุญมากถึงจะได้มาสร้างบุญกุศลด้วยเจดีย์อย่างนี้ ให้พากันอุตสาหะพยายามตั้งอกตั้งใจ

ครูบาอาจารย์ประเภทนี้หาได้ยากแล้ว เพราะเหตุไรจึงหาได้ยาก เพราะผู้ที่จะปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีจนกระทั่งเลิศเลออย่างนี้มันหาได้ยาก เพราะกิเลสเอาไปกินเสียหมด กิเลสมันเร็ว ออกมา ๆ เกิดมาตรงไหนกิเลสเอาไปกิน สร้างความดีสร้างไม่ได้ ถูกกิเลสเอาไปกินหมด ไม่มีเนื้อหนังติดตัวเลย นี่ท่านได้อุตสาหะพยายามบิบบันสร้างคุณงามความดีนับตั้งแต่วันท่านได้บวชมา จนปรากฏชื่อลือนามให้โลกทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดไป

พี่น้องทั้งหลายได้ยินได้ฟังแล้วขอให้อุตสาหะพยายามตั้งอกตั้งใจบริจาค เอานะวันนี้เอาให้เต็มเหนี่ยวเลยนะวันนี้ ใครมีห้าเอามาสิบเลย ดิดหนี้เขาช่างเถอะ ดิดหนี้วันหลังหามาใช้เขา คนมีน้ำใจแล้วไม่ติด ดิดหนี้ละ มันหากเป็นไปเองนั่นแหละ น้ำใจเป็นของสำคัญมาก แต่มีตั้งแต่มีน้ำเงินไม่มีน้ำใจไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย แห้งผาก ๆ จิตใจไม่มีพื้ง คนที่มีน้ำใจนี้มีที่พื้งภายใน ข้างนอกจะมีความอดอยากขาดแคลนบ้างเป็นธรรมดา ในโลกอนิจจังย่อมมีความแปรปรวน แต่จิตใจให้อิ่มเอิบด้วยอรรถด้วยธรรมที่เราบริจาคทานเป็นประจำ

นี่แหละเป็นทางเดินที่ราบรื่นดีงามของเรา อยู่ในโลกนี้จะทุกข์ก็ทุกข์เถอะสังขารร่างกาย แต่จิตใจจะเอิบอิ่มด้วยศีลด้วยธรรม เวลาจากนี้ไปแล้วจิตใจจะมีความรื่นเริงบันเทิงในสวรรค์ อธิ นนุทติ เปจุจ นนุทติ อยู่ในโลกนี้ก็มีความรื่นเริงด้วยศีลด้วยธรรมด้วยบุญด้วยกุศล ละโลกนี้ไปแล้วก็มีความรื่นเริงในสมบัติทิพย์ของตนที่ได้รับในสถานที่นั้น ๆ ที่เกิดในสุคติโลกสวรรค์ ให้พากันอุตสาหะพยายามตั้งอกตั้งใจ

วันนี้หลวงตากก็ได้ต่อสู้พยายามมา ตั้งหน้าตั้งตามากราบไหว้บูชาท่านด้วยความเคารพนบถน้อมจริง ๆ เพราะครูบาอาจารย์ทั้งหลายเหล่านี้เราเคารพท่านอย่างถึงใจ เมื่อถึงกาลเวลาที่จะอาราธนาท่านมาประดิษฐานเพื่อเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมแล้ว เราพอใจ โดยการสร้างเจดีย์เรามาทันที ๆ เลย มาสร้างเพื่อให้เป็นสาระอันสำคัญ เป็นคุณเป็นประโยชน์แก่โลกไปนานแสนนาน จึงได้ต่อสู้พยายามพี่น้องทั้งหลายก็ให้ต่างคนต่างวิ่งเต้นชวนชววยหามาคนละเล็กคนละน้อย รวมกันแล้วมันก็มากเอง ๆ เหมือนฝนตกทีละหยดละหยาด ตกไม่หยุดไม่ถอย ท้องฟ้ามหาสมุทรก็เต็มด้วยน้ำได้ฉับไฉน บุญกุศลที่บริจาคคนละเล็กคนละน้อยหลายผู้หลายคนเข้าไปก็เป็นเงินจำนวนมาก สามารถยกเจดีย์ทั้งหลายใหญ่ ๆ นี้ขึ้นได้อย่างสง่างาม

จึงขอให้บรรดาท่านทั้งหลายจงพิจารณาพิจารณาบริจาคทานเสียในวันนี้ กาลนี้เป็นกาลอันควรมากแล้ว ในกาลต่อไปนี้มันไม่แน่นอน ไปนี้ไปถึงบ้าน บางคนไม่ถึงบ้านตายก็มี ตายอยู่ทุกแห่งทุกหน ป่าช้ามีอยู่ทั่วไป เราย่าไปกำหนดกฎเกณฑ์ว่าบ้านจะเป็นป่าช้าของเราโดยถ่ายเดียว เป็นได้ทุกแห่งทุกหนถ้าขาดลมหายใจ หรือมีเหตุการณ์ที่จะทำให้ตาย ตายได้ด้วยกันทั้งนั้น เวลานี้เรายังไม่ตายให้ต่อสู้พยายามทำเสียที่เป็นเวลาแน่นอน ตายแล้วความดีมีแล้วไปไหนก็ไปได้อย่างสะดวกสบาย

วันนี้ก็ขอแสดงธรรมเพียงเท่านี้ เทศน์ไปเทศน์มาก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าของท่านทั้งหลายจงต่อสู้พยายามบำเพ็ญกุศลให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย วันนี้ตั้งเป้าหมายไว้แล้วนะ หลวงตาบ๊วก็ตั้งต้น ๆ เด่า ๆ ไม่ทราบจะเข้าความจริงได้หรือไม่ว่า เอนะวันนี้เริ่มตั้งแต่เช้านะ ฟาดจนกระทั่งถึงเทศน์จบลงแล้วให้ได้สามล้าน เราว่านี่นะ ครูบาอาจารย์เหล่านี้ไม่ใช่ครูบาอาจารย์เป็นผู้จันสมบัติคือธรรมทั้งหลาย ท่านเป็นมหาสมบัติที่จะเข้ามาประดิษฐานอยู่ในที่นี้แหละ เป็นมหาสมบัติอันเลิศเลอ เราทั้งหลายก็หนุนกันเข้า วันนี้อย่างน้อยให้ได้เงินสามล้านบาทนะ เป็นเครื่องบูชาธรรมท่านจะผาสุกร่มเย็น

หลวงตาบ๊วเองก็จะมี ความรื่นเริงบันเทิงกับบรรดาศรัทธาพี่น้องทั้งหลาย จึงขอให้ต่างท่านต่างพยายามบริจาค มีเท่าไรเอามา มีห้าเอามาสิบ ไม่เป็นไรค่อยติดหนี้เขาเรื่อย วันหลังค่อยไปใช้เขาจะ การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่กาลเวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th